

STELLINGEN

behorende bij het proefschrift

*'Where of is mad al mankynde'. An Edition of and Introduction to
the Twenty-Four Poems in Oxford, Bodleian Library, MS Digby 102*

L. J. Ph. Verheij

- 1 De auteur van de Digby Poems ontbreekt ten onrechte in Andrew Cole's betoog over de 'new Lollards' in *Literature and Heresy in the Age of Chaucer* (Cambridge, 2008, pp. 46–54), waartoe Cole wel de even orthodoxe auteur van de *Fyve Wyttes* rekent, wiens 'chief concern is to offer a practical lay religious program that emphasizes conduct', een karakterisering die in gelijke, zo niet grotere mate van toepassing is op de auteur van de Digby Poems.
- 2 De fragmentarische, vaak versluierde verwijzingen in een aantal van de Digby Poems naar contemporaine parlementaire verhandelingen wijzen meer op een behoefte aan incidentele actuele voorbeelden binnen de bredere moreel-kritische context van het betreffende gedicht, dan dat ze blijk geven van structurele betrokkenheid van de dichter bij het instituut of de praktijk van het parlement, zoals betoogd b.v. door Gwilym Dodd in 'Changing Perspectives: Parliament, Poetry and the 'Civil Service' under Richard II and Henry IV', in *Parliamentary History* 25, 2006, pp. 299–322.
- 3 Tegen de achtergrond van de uitgebreide aandacht voor de maatschappelijke standen in sectie 3.4 van mijn editie van de Digby Poems, valt het te betreuren dat Maurice Keen in zijn bespreking van de opvattingen in de Middeleeuwen over de standensamenleving in *English Society in the Later Middle Ages 1348–1500* (Harmondsworth, 1990) nergens melding maakt van Ruth Mohls grondige historische analyse van aard en inhoud van de standen-literatuur in haar *The Three Estates in Medieval and Renaissance Literature* (New York, 1933).
- 4 Het is aan te bevelen dat Barack Obama kennis neemt van de Digby Poems, waaruit hij kan leren dat zijn streven naar fatsoenlijke politiek en fatsoenlijke maatschappelijke instituties pas kan leiden tot een harmonieuze samenleving als de individuele deelnemers aan die samenleving hebben geleerd te leven naar het gebod de naaste lief te hebben als zichzelf.
- 5 De zinsnede 'punctuation is editorial' die men in veel kritische edities van middeleeuwse Engelse teksten aantreft is een gemeenplaats, die blijk geeft van on-kritisch denken, en die de lezer tekort doet.
- 6 In de recente Engelstalige mediëvisten-discours over 'vernacular theology' in de eerste helft van de vijftiende eeuw verdient de omvangrijke, maar sterk onderbelichte didactisch-moralistische poëzie een welwillender bespreking, waarin, ondanks de inderdaad vaak middelmatige literaire kwaliteit, de rol van dit genre als mede-cultuurdrager aan bod komt.

- 7 Het zal de bruikbaarheid van de *Middle English Dictionary* ten goede komen als de soms afwijkende, zelfs onderling strijdige, betekenissen van een en hetzelfde citaat onder verschillende lemmata op elkaar zouden worden afgestemd, een operatie die in de nieuwe elektronische versie van *MED* heel wel doenlijk zou moeten zijn.
- 8 *Sir Gawain and the Green Knight* heeft weliswaar de gedaante van een ridderroman, en wordt dan ook geacht tot dat literaire genre te behoren, maar is veeleer een moraliteit, waarin Sir Gawain een *imitatio Christi* nastreeft als een vroege Everyman en als Bunyans Christian.
- 9 De rooms-katholieke Kerk als wereldwijd religieus instituut vertoont in die zin gelijkenis met elke grote wereldlijke instelling dat zij zich meer bezighoudt met het behouden van controle over haar subjecten dan met hun spirituele welzijn.
- 10 Oecumene, in de zin van het bevorderen van de organisatorische eenheid van, of samenwerking tussen religieuze groepen of denominaties binnen een religie, dient om twee redenen met kracht te worden ontmoedigd. Het streven is onbijbels, omdat de oproep 'opdat zij allen een zijn' niet een oproep is tot institutionele, maar tot spirituele eenheid. Het streven is tevens onrealistisch, omdat kerken en denominaties niet alleen hun eigen religieuze, maar ook hun geheel eigen sociale en culturele kenmerken dragen, die stoelen op de natuurlijke en diepgewortelde neiging van ieder mens om zich te nestelen in de groep waarin men zich 'thuis' voelt, niet alleen in religieuze zin, maar ook, en wellicht veeleer, in culturele en sociale zin.
- 11 Extramurale wetenschapsbeoefening is een *contradictio in terminis*. Het bergt het risico in zich van intellectuele atrofie, en ontbeert de natuurlijke kruisbestuiving van ideeën in een academische omgeving.